

KAKO DA SE SPASIMO

Zdravko Vučinić

Biblija kaže da je svaki čovjek na svijetu grešnik i da je njegov konačan ishod - vječna smrt. Biti grešnik i smrtan znači biti razdvojen od Boga, izvora života i dobrote.

Čovjek je rođen grešan i smrtan

Prvi čovjek Adam je svjesno odabrao grijeh - neposlušnost Bogu, svom Ocu i Stvoritelju, i došlo je do razdvajanja čovjeka i Boga. Prema Bibliji, razdvojenost od Boga, kada Božji Duh ne prebiva u čovjekovom duhu, kod čovjeka prouzrokuje grešnost ljudske prirode koje se još naziva tjelesnost, odnosno ropstvo grijehu.

„...Tjelesni ljudi, koji nemaju Duha“ (Juda 1:19).

„Jer znamo da je Zakon duhovan, a ja sam tjelesan, prodat u ropstvo grijehu“ (Rimljanima 7:14).

Grešnost ljudske prirode, tjelesnost ili ropstvo grijehu znači stanje razdvojenosti od Boga. To je stanje u kojem je čovjek rob stavljanja svoje volje ispred Božje volje, odnosno rob grijeha, jer nije vođen kroz zajedništvo sa Bogom, jedinim izvorom života i dobrote.

„Stoga, oni koji su u tijelu ne mogu ugoditi Bogu. A vi nijeste u tijelu, nego u Duhu, ako Božji Duh zaista prebiva u vama. A ako neko nema Hristov Duh, on nije Njegov“ (Rimljanima 8:8-9).

„Zato što je tjelesan um neprijateljstvo Bogu, jer se ne pokorava Božjem Zakonu, niti je u mogućnosti“ (Rimljanima 8:7).

„A tjelesni čovjek ne prihvata ono što je od Božjeg Duha, jer je to za njega ludost, i ne može to spoznati, jer to treba da se prosuđuje na duhovan način“ (1. Korinćanima 2:14).

Kroz ropstvo grijehu, a to je ropstvo stavljanja svoje volje ispred Božje volje, proizvode se grešna djela.

„Zaista, zaista, kažem vam, svako ko čini grijeh, rob je grijeha (Jovan 8:34).

„A grijeh je, našavši uporište u propisu, prouzrokovao u meni svakakvu požudu...“ (Rimljanima 7:8).

„Jer ne razumijem šta radim. Ne činim ono što želim, nego ono što mrzim, to činim. A ako činim ono što ne želim, slažem se da je Zakon dobar. Ali onda to ne činim više ja, nego grijeh koji prebiva u meni. Jer znam da u meni, to jest u mom tijelu, ne prebiva ništa dobro. Jer sam sposoban da želim dobro, ali ne i da činim dobro. Jer dobro koje želim da činim, ne činim, nego zlo koje ne želim da činim, to činim. A ako činim ono što ne želim, onda to ne činim više ja, nego grijeh koji prebiva u meni“ (Rimljanima 7:15-20).

„A djela tjelesna su očigledna. To su: blud, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, vračarstvo, neprijateljstva, svađe, ljubomora, srdnje, prepirke, podjele, jeresi, zavisti, pijanke, razuzdane gozbe i tome slično“ (Galatima 5:19-21).

Svaki čovjek koji se rađa na ovom svijetu je Adamov potomak.

„I učinio je (Bog) da od jedne krvi sav rod čovječiji živi po svemu licu zemaljskom...“ (Djela apostolska 17:26).

Zbog Adamovog grijeha svaki čovjek se rađa razdvojen od Boga, odnosno bez Božjeg Duha u sebi, i svi ljudi su po rođenju tjelesni i robovi grijeha - po prirodi su grešni.

„Svi mi kao ovce zalutismo, svaki od nas se okrenu svojim putem...” (Isaija 53:6).

„Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave...” (Rimljanima 3:23).

„Jer smo upravo optužili sve, i Judejce i Grke, da su pod grijehom, kao što je napisano: Nema pravednog čovjeka, nema nijednog. Nema nikog ko je razuman, nema nikog ko traži Boga. Svi su zastranili, svi su oni bezvrjedni, nema nikoga ko čini dobro, nema nijednog” (Rimljanima 3:9-12).

„I među njima smo svi mi nekada živjeli po željama svog tijela ugađajući prohtevima tijela i uma, i po svojoj prirodi bili smo djeca gnjeva, kao i ostali” (Efescima 2:3).

„Zato, kao što je kroz jednog čovjeka u svijet ušao grijeh i preko grijeha smrt, i tako se smrt proširila na sve ljude jer su svi sagriješili” (Rimljanima 5:12).

„Jer presuda koja je uslijedila zbog jednog prestupa dovela je do osude... Jer kad za grijeh jednog carova smrt kroz jednog... Zato, dakle, kao što je sagrešenjem jednog na sve ljude došla osuda... Jer kao što su neposlušnošću jednog čovjeka mnogi postali grešnici... (Rimljanima 5:16-19).

„Što je rođeno od tijela, tijelo je...” (Jovan 3:6).

„Gle, u iskvarenosti sam rođen, u grijehu me je začela majka moja” (Psalmi 51:5).

***„Ali Pismo je sve predalo u zatočeništvo pod vlast grijeha...“
(Galatima 5:22).***

U čovjeku djeluje zakon grijeha koji ga porobljava i zato je čovjek grešan i smrtnan.

„...Ali u svojim udovima vidim drugi zakon koji ratuje protiv zakona mog uma i zarobljava me zakonom grijeha koji je u mojim udovima. Jadan sam ti ja čovjek! Ko će me izbaviti od tijela smrti ove“ (Rimljanima 7:23-24).

Dakle, grijeh je prirodno stanje u kojem se čovjek nalazi od rođenja, grijeh je prirodno stanje ljudske prirode razdvojene od Boga koja prirodno i spontano manifestuje grešna djela stavljajući svoju volju ispred Božje.

Čovjek sam po sebi ne može da se spasi, nalazi se u izgubljenom stanju. Bog je izgubljenom čovjeku obezbijedio Spasitelja, Sina Božjeg Isusa Hrista.

***„Jer je Sin čovječiji došao da traži i da spase ono što je izgubljeno“
(Luka 19:10).***

„Rodice sina, a ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on svoj narod spasiti od grijeha njihovih“ (Matej 1:21).

„Jer plata grijeha je smrt, a Božji blagodatni dar je vječni život kroz Hrista Isusa, našeg Gospoda“ (Rimljanima 6:23).

Bog je iz ljubavi bio milostiv prema čovjeku i privremeno je spriječio pune posljedice grijeha koje su trebale zadesiti i Adama i njegove potomke omogućivši im da se kroz Isusa Hrista mogu spasiti.

„Jer se Božja blagodat koja donosi spasenje pokazala svim ljudima“ (Titu 2:11).

„Ne postupa s nama po grijesima našim, niti nam po prestupima našim vraća ono što zaslužujemo“ (Psalmi 103:10).

Spasenje je u novorođenju - u primanju novog života

Adamovi potomci, svi ljudi, nastali su rađanjem kroz biološki proces reprodukcije. Rađanje je proces kroz koji se prenosi život - onaj koji ima život - otac ili roditelj, prenosi život - djetetu ili potomku.

Svaki čovjek, rođenjem, po nasleđu od Adama posjeduje Adamov život koji je:

- razdvojen od Boga;
- grešan (tjelesan-rob grijeha-svoja volja protiv Božje volje);
- smrtan.

Ovo je izgubljeno stanje za čovjeka koje on ne može da promijeni, jer je u pitanju nasleđe koje je primio rođenjem.

Spasenje čovjeka je isključivo u primanju novog života koji je:

- povezan sa Bogom;
- pravedan (duhovan-Božja volja ispred svoje volje);
- besmrtan.

Novi život za čovjeka mora biti nasleđe koje će čovjek primiti natprirodno novim rođenjem, i to kao dar od Boga, jer čovjek sam po sebi ne može da promijeni ono što je prvim rođenjem primio u nasleđe.

„Isus mu na to reče: Zaista, zaista, kažem ti, ako se neko odozgo ne rodi, ne može vidjeti Božje kraljevstvo... Zaista, zaista, kažem ti, ako se neko ne rodi od vode i od Duha, ne može ući u Božje kraljevstvo. Što je rođeno od tijela, tijelo je, a što je rođeno od Duha, duh je“ (Jovan 3:3-6).

Da bi se čovjek nanovo rodio i primio novi život kao nasleđe, mora postojati otac ili roditelj, onaj koji ima život da bi ga mogao prenijeti djeci ili potomcima, kao što je Adam prenio život. Bog je obezbijedio novog oca čovječanstva, Isusa Hrista, novog Adama koji će prenijeti novi život grešnicima kroz novorođenje.

„Prvi čovjek, Adam, postao je živa duša, posljednji Adam Duh koji daje život“ (1. Korinćanima 15:45).

„...Adam, koji je tip onoga koji je imao da dođe (Isusa)“ (Rimljanima 5:14).

Novorođenje čovjeka, za razliku od prirodnog rođenja kroz biološki proces reprodukcije, je natprirodni proces. Da bi se čovjek ponovo rodio potrebno je natprirodno čudo, jer se radi o novorođenju čovjeka koji je već živ. Živom čovjeku, kojem treba spasenje i koji treba da izabere da se spasi, potrebno je da se ponovo rodi, i zato je novorođenje natprirodno čudo.

Novi život mora anulirati i nadvladati stari život sa svim posljedicama

Čovjek od kada se rodi, kao beba, manifestuje grešne sklonosti. Te sklonosti su ništa drugo nego grešna priroda koju je čovjek primio kroz nasleđe, rođenjem od roditelja počevši od praroditelja Adama. Čovjek kroz život, osim što ima naslijeđene grešne sklonosti, proizvodi nove grešne sklonosti, kao posljedica grešne prirode koju posjeduje od rođenja. Čovjekova tjelesna priroda, odnosno ropstvo grijehu za posljedicu imaju stavljanje svoje volje ispred Božje volje.

Ovo znači da novi život koji čovjek primi mora biti realan i iskustven kako bi mogao anulirati i nadvladati stari život sa svim posljedicama. Novi život, odnosno "novi čovjek" u iskustvu mora biti snažniji od iskustva starog života, odnosno snažniji od "starog

čovjeka". Novi život u iskustvu mora biti snažniji od tjelesnosti i ropstvu grijehu koje je čovjek primio u nasleđe rođenjem, a to znači da stavljanje Božje volje ispred svoje volje mora biti u iskustvu snažnije od stavljanja svoje volje ispred Božje volje.

Kako bi čovjek mogao biti spašen, Isus Hrist, čovjekov novi roditelj, mora doći u čovjekov realni položaj, u položaj grešnika, u položaj starog života, u položaj "starog čovjeka", i u realnosti i iskustvu anulirati i nadvladati stari život, odnosno "starog čovjeka" sa svim posljedicama, anulirati i nadvladati tjelesnu grešnu prirodu, odnosno anulirati i nadvladati stavljanje svoje volje ispred Božje.

Sve to je neophodno kako bi svi oni koji kroz novorođenje prime Hristov život, u realnosti i iskustvu anulirali i nadvladali stari život sa svim posljedicama i spasili se. U "novom čovjeku", u njegovoj prirodi, nakon novorođenja, mora djelovati zakon koji je u iskustvu snažniji od zakona grijeha koji sada porobljava "starog čovjeka".

Isus Hrist je kroz utjelovljenje, život, smrt i vaskrsenje uradio sve što je potrebno čovjeku za spasenje kada primi Njegov život - u realnosti i iskustvu je anulirao i nadvladao stari život sa svim posljedicama.

Isus Hrist je u iskustvu usavršio ljudski život koji će dati grešnicima

Isus Hrist je kroz utjelovljenje, život, smrt i vaskrsenje usavršio novi ljudski život koji će biti dat grešnicima kroz novorođenje kako bi se spasili.

Hristovo utjelovljenje

Isus Hrist je jedinorođeni Sin Božji od vječnih vremena i prije oko 2000 godina došao je u svijet, rodio se kao čovjek ili utjelovio, da bi spasio čovjeka.

„A pošto su ta djeca sudionici tijela i krvi, tako i on sam uze udjela u tome...“ (Jevrejima 2:14).

„Rodiće sina, a ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on svoj narod spasti od grijeha njihovih“ (Matej 1:21).

Isus Hrist se morao utjeloviti da bi u iskustvu proživio i usavršio spasonosni ljudski život. Novi ljudski život je potreban za spasenje ljudi, ali ne bilo kakav ljudski život već ljudski život u kojem je u iskustvu anuliran i nadvladan stari život sa svim posljedicama. To je ljudski život koji u iskustvu mora biti snažniji od tjelesne grešne ljudske prirode, odnosno da stavljanje Božje volje ispred svoje volje mora u iskustvu biti snažnije od stavljanja svoje volje ispred Božje volje.

Hristov život

Isus Hrist je u iskustvu proživio pravedan ljudski život, a to znači živio je po Božjoj volji, u savršenoj poslušnosti Bogu.

„A Isus im je rekao: Moja je hrana da vršim volju onoga koji me je poslao i da dovršim njegovo djelo“ (Jovan 4:34).

„Moj sud je pravedan, jer ne vršim svoju volju, nego volju onoga koji me je poslao“ (Jovan 5:30).

„Ako držite moja uputstva, ostaćete u mojoj ljubavi, kao što sam ja održao Očeva uputstva i ostajem u njegovoj ljubavi“ (Jovan 15:10).

Isus Hrist se suočio sa najtežim životnim iskušenjima i okolnostima u kojima se čovjek može naći: suočio sa skromnim i siromašnim životom, sa glađu, sa odbacivanjem i izdajom od ljudi, uključujući i najbliže, suočio se sa uzdizanjem i uzvisivanjem od ljudi, suočio se sa

najvećim čudima u istoriji čovječanstva, sa najvećom silom koja može biti dostupna čovjeku, suočio se sa ljudima iz svih slojeva društva i ljudima različitih osobina (siromašnima, bogatima, religioznima, neznabošcima, obrazovanima, neobrazovanima, bezakonicima, licemjerima), suočio se sa državnim i religijskim vlastima, suočio se lično sa Sotonom i demonima, suočio se sa provokacijama, prijetnjama, uvredama, sa teškim fizičkim batinama i mučenjem, sa neshvatljivom duševnom agonijom kada je ostavljen od Boga na krstu Golgote, suočio se sa najbolnijom fizičkom smrću i u konačnom suočio se sa Bogom u situaciji kada Ga je Bog ostavio da umre razapetog na krstu.

Isus Hrist je u iskustvu nadvladao najteža životna iskušenjima i okolnosti u kojima se čovjek može naći tako što je uvijek stavljao Božju volju na prvo mjesto. On je na taj način usavršio ljudski život koji će biti dat čovjeku da bi se spasio.

„...Iz onoga što je pretrpio naučio se poslušnosti. I savršivši se, postao je svima koji su mu poslušni uzrok vječnog spasenja...“ (Jevrejima 5:8-9).

„Jer naš prvosveštenik je neko ko ne samo što može da saosjeća s nama u našim slabostima, nego je i poput nas iskušan u svemu, ali nije zgriješio. Pristupimo, dakle, slobodno prestolu blagodati, kako bi stekli milosrđe u nalaženju blagodati kad nam zatreba pomoć“ (Jevrejima 4:15-16).

Isus Hrist je u svim situacijama postupio prema Božjoj volji. Nije sagriješio ni u mislima, ni u riječima, ni u djelima, do smrti.

„Jer u onome u čemu je i sam pretrpeo, budući iskušan, on može pomoći onima koji su iskušavani“ (Jevrejima 2:18).

Hrist je kroz pravedan život obezbijedio pravednost onima koji prime Njegov život.

„Jer Hrist je ispunjenje Zakona, za pravednost svakom koji ga vjeruje“ (Rimljanima 10:4).

„Od njega ste vi u Hristu Isusu, koji nam posta mudrost od Boga i pravednost i posvećenje i iskupljenje; da bi bilo kao što je napisano: Ko se hvali, neka se hvali Gospodom“ (1. Korinćanima 1:30).

Hristova smrt

Isus Hrist je kroz smrt na krstu Golgote usmrtio grijeh - usmrtio stari život sa svim posljedicama, usmrtio tjelesnu grešnu prirodu, usmrtio "starog čovjeka".

„...Znajući ovo, da je naš stari čovek bio razapet zajedno s njim... (Rimljanima 6:6).

„Ali sada, na svršetku ovog poretka, pojavio se jednom zauvijek da svojom žrtvom odstrani grijeh“ (Jevrejima 9:26).

Hrist je na krstu došao u stanje ili položaj tjelesnog grešnog čovjeka, u položaj "starog čovjeka", a to je položaj razdvojenosti od Boga koji vodi u vječnu smrt.

„Onoga koji nije znao grijeha, učini grijehom nas radi...“ (2. Korinćanima 5:21).

„Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ (Matej 27:46).

Razdvojenost od Boga je stanje kada bi svako živo biće stavilo svoju volju ispred Božje volje. To je realno stanje čovječanstva da nema Božje milosti. Hrist je u tom stanju stavio Božju volju ispred svoje - umro je poslušan Bogu, ono što ni jedan čovjek razdvojen od Boga ne bi mogao, iako je ostavljen od Boga da umre zauvijek kao da je grešnik.

„Osim toga, kad je po obličju postao čovjek, ponizio se i postao poslušan sve do smrti, i to smrti na krstu“ (Filipljanima 2:8).

Hrist je na krstu doveden u položaj grešnika, iako nije bio grešnik, samo da bi obezbijedio spasenje grešnicima.

„Ali Gospodu bi volja da ga razbije, on ga je doveo da bude ranjen...“ (Isaija 53:10).

„Zar da ne pijem čašu koju mi je Otac dao“ (Jovan 18:11).

Hrist je na krstu ostavljen od Boga da bi mogao obezbijediti spasenje tako što će u iskustvu, kroz poslušnost do smrti, anulirati i nadvladati grijeh - anulirati i nadvladati stanje tjelesne grešne prirode, anulirati i nadvladati "starog čovjeka", a to je stanje razdvojenosti od Boga u kojem ni jedno živo biće ne može biti poslušno Bogu.

„Onoga koji nije znao grijeha, učini grijehom nas radi, da mi postanemo pravednost Božja u njemu“ (2. Korinćanima 5:21).

„Ali on bi ranjen za naše prestupe, slomljen za naša bezakonja; kazna za izopačenost bješe na njemu našeg mira radi, i ranom njegovom mi se iscijelismo. Svi mi kao ovce zalutismo, svaki od nas se okrenu svojim putem, a Gospod je položio na njega bezakonje svih nas“ (Isaija 53:5-6).

Hrist je iz položaja grešnika u iskustvu anulirao i nadvladao grijeh, ono što grešnik nije mogao da učini i zbog čega mu je trebao Spasitelj da to uradi umjesto njega.

Hrist je umro grijehu - usmrtio je tjelesnu grešnu prirodu, usmrtio je "starog čovjeka", ne potčinivši se do smrti tako što je stavio Božju volju ispred svoje pristavši da umre zauvijek.

Hrist je na ovaj način, onima koji prime Njegov život, u iskustvu obezbijedio spasenje od grijeha - smrt tjelesnoj grešnoj prirodi, odnosno smrt "starog čovjeka".

„...Znajući ovo, da je naš stari čovek bio razapet zajedno s njim, kako bi se naše grešno tijelo onemogućilo, da više ni u kom slučaju ne robujemo grijehu, jer onaj ko je umro, oslobođen je grijeha“ (Rimljanima 6:6-7).

„A ako smo umrli s Hristom, vjerujemo da ćemo i živjeti s njim. ...Jer smrću kojom je umro, umro je grijehu jedanput, a što živi, Bogu živi. Tako i vi, smatrajte sebe zaista mrtvima grijehu, a živima Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimljanima 6:8-11).

„Jer je jednim žrtvenim prinosom za svagda učinio savršenima one koji bivaju posvećeni“ (Jevrejima 10:14).

„...Posvećeni prinošenjem tijela Isusa Hrista jednom zauvijek“ (Jevrejima 10:9-10).

„Onome koji nas voli i koji nas je svojom krvlju oprao od naših grijeha...“ (Otkrivenje 1:5).

„...Tako je i Hrist bio jednom zauvijek prinesen da ponese grijehe mnogih“ (Jevrejima 9:28).

Hristovo vaskrsenje

Bog je vaskrsnuo Isusa Hrista iz mrtvih zato što je bio poslušan Bogu do smrti.

„Neka u vama bude sklonost koja je u Hristu Isusu, koji, iako je bio u Božjem obličju, nije se grabio da bude jednak sa Bogom, već se odrekao samog sebe i uzeo obličje sluga i postao sličan ljudima. Osim toga, kad je po obličju postao čovjek, ponizio se i postao poslušan sve do smrti, i to smrti na krstu. Zato ga je Bog i uzvisio i dao mu ime koje je iznad svakog imena, da se u Isusovo ime savije svako koljeno onih koji su na nebu i onih koji su na zemlji i onih koji su pod zemljom, i da svaki jezik prizna Isusa Hrista za Gospoda, na slavu Boga Oca“ (Filipljanima 2:5-11).

Hrist se kroz poslušnost Bogu do smrti, iako na krstu ostavljen od Boga, pomirio i povezao sa Bogom, ono što Adam i njegovi potomci nijesu mogli da učine i zato su bili izgubljeni.

„...Pomirivši njegovom krvlju na krstu sve u njemu...“ (Kološanima 1:20).

„Jer ako smo, dok smo još bili neprijatelji, bili pomireni s Bogom smrću njegovog Sina...“ (Rimljanima 5:10).

Bog se zauvijek povezao sa Hristom prilikom vaskrsenja.

„...Kao što je Hrist vaskrsnut iz mrtvih slavom Očevom...“ (Rimljanima 6:4).

„Ali Bog ga je vaskrsnuo oslobodivši ga okova smrti, jer nije bilo moguće da ga smrt zadrži“ (Djela apostolska 2:24).

Vaskrsenjem Isusa Hrista obezbijeđeno je spasenje čovjeka, jer je On prethodno proživio i iskusio sve što je potrebno da bi čovjek primio spasonosni život i sada je živ da može dati svoj život.

Hrist je vaskrsnuo u besmrtnom tijelu koje će dobiti svi oni koji će biti spašeni.

„A naše je građanstvo na nebesima, odakle željno očekujemo spasitelja, Gospoda Isusa Hrista, koji će naše poniženo tijelo preoblikovati da bude poput njegovog slavnog tijela, silom kojom može sve da pokori sebi“ (Filipljanima 3:20-21).

„Jer ovo raspadljivo mora da se obuče u neraspadljivost i ovo smrtno mora da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se obistinuti reči koje su napisane: Smrt je uništena u pobjedi“ (1. Korinćanima 15:53-54).

Vaskrsenje mrtvih, onih koji će biti spašeni, desiće se prilikom Hristovog drugog dolaska na Zemlju.

„Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Hristu svi oživjeti. Ali svako u svom redu: Hrist kao prvina, a zatim, za vreme njegovog dolaska, oni koji su Hristovi“ (1. Korinćanima 15:22-23).

Posljednja generacija spašenih na Zemlji, oni koji neće umrijeti prije Hristovog drugog dolaska, dočekaće Hrista živi i tada će se njihovo tijelo preobraziti u besmrtno.

„Jer ako vjerujemo da je Isus umro i vaskrsnuo, onda će Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s njim. Jer ovo vam govorimo po Gospodnjoj riječi: mi živi, koji ostanemo do dolaska Gospoda, nećemo preteći one koji su umrli, jer će sam Gospod sići s neba sa zapovjedničkim pozivom, s glasom arhanđela i s Božjom trubom, i

mrtvi u Hristu ustaće prvi. Zatim ćemo mi živiti, koji ostanemo, biti zajedno s njima odneseni u oblacima da se sretnemo s Gospodom na nebu. I tako ćemo uvijek biti s Gospodom. Zato tješite jedni druge ovim riječima“ (1. Solunjanima 4:14-18).

Šta sadrži život Isusa Hrista (sažetak)

Život Isusa Hrista, drugog Adama, je:

- povezan sa Bogom u iskustvu
- pravedan u iskustvu (duhovan-Božja volja ispred svoje volje)
- besmrtn u iskustvu (vaskrsnut iz mrtvih u besmrtnom tijelu)

Isus Hrist je kroz utjelovljenje, život, smrt i vaskrsenje u iskustvu anulirao i nadvladao stari život sa svim posljedicama - anulirao i nadvladao tjelesnu grešnu prirodu, "starog čovjeka", smrt. Svi oni koji prime Njegov vaskrsli život primaju spasenje jer je u Njegovom životu sadržano u iskustvu sve što je potrebno za spasenje.

„Jer ako smo, dok smo još bili neprijatelji, bili pomireni s Bogom smrću njegovog Sina, koliko ćemo više sada, kad smo pomireni, biti spaseni njegovim životom“ (Rimljanima 5:10).

Kroz poslušnost Bogu do smrti, iz položaja razdvojenosti od Boga na krstu, u iskustvu je anulirana i nadvladana tjelesna grešna priroda razdvojena od Boga koju posjeduje svaki čovjek. Kroz poslušnost Bogu tokom života u iskustvu su anulirana i nadvladana sva iskušenja u koja se čovjek može naći. Kroz vaskrsenje iz mrtvih u iskustvu je anulirana i nadvladana smrt, i u iskustvu je anulirana i nadvladana razdvojenost od Boga.

Posjedovanjem Hristovog života čovjek posjeduje vječni život koji je u skladu sa Bogom.

„A u ovome je to svjedočanstvo: Bog nam je dao vječni život, i taj život je u njegovom Sinu. Ko ima Sina, ima život, a ko nema Sina Božjeg, nema život“ (1. Jovanova 5:11-12).

Bog je osposobio Hrista da može dati život grešnicima

Isus Hrist, iako Sin Božji, utjelovljenjem je postao čovjek, uzeo je ljudsko obličje, i prilikom vaskrsenja ostao je čovjek. Isus, kao čovjek, nije u mogućnosti da prenese svoj spasonosni život grešnicima, i zato je Bog morao da osposobi Isusa da može prenositi svoj život grešnicima - da se grešnici mogu nanovo roditi.

Kako je Bog to uradio?

Prema Bibliji, svako biće, uključujući i Boga, posjeduje tijelo i duh.

Biblijski proroci su u vizijama vidjeli Boga, što potvrđuje da On ima spoljašnje tjelesno obličje.

„Miheja još reče: Zato čuj Gospodnju riječ: Vidim Gospoda kako sjedi na svom prestolu, a sva nebeska vojska stoji mu s desne i s lijeve strane“ (1. Carevima 22:19).

„U godini smrti cara Ozije, vidio sam Gospoda kako sjedi na visokom i uzvišenom prestolu, a rubovi njegove haljine ispunjavali su hram“ (Isaija 6:1).

Bog osim spoljašnjeg obličja ima i Duh.

„...A Duh Božji lebdio je nad površinom voda“ (1. Mojsijeva 1:2).

„Tada je Gospod rekao: Neće moj Duh do vijeka trpjeti čovjeka“ (1. Mojsijeva 6:3).

Čovjek je stvoren sa tijelom i duhom, prema Božjem obličju.

„Gospod Bog je stvorio čovjeka od zemaljskog praha i udahnuo mu u nozdrve dah (duh) života, i čovjek je postao živa duša“ (1. Mojsijeva 2:7).

„Tada se prah vraća u zemlju, gde je i bio, a duh se vraća Bogu, koji ga je dao“ (Propovjednik 12:7).

„Ovako govori Gospod, koji je razapeo nebesa, zemlji položio temelje i čovjeku stvorio duh koji je u njemu...“ (Zaharija 12:1).

Čovjek ili duša sastoji se od spoja tijela i duha.

„Bdite i molite se, da ne padnete u iskušenje. Duh je, doduše, voljan, ali je tijelo slabo“ (Matej 26:41).

„Zato proslavite Boga u svojim tijelima, i u duhu vašem što je Božje“ (1. Korinćanima 6:20).

Duh predstavlja najvažniji životni element čovjeka, sam život, jer razdvajanje duha od tijela proizvodi smrt, isto kao što spajanje duha i tijela proizvodi život.

„Uzmeš li im duh, umiru, i u prah se svoj vraćaju“ (Psalmi 104:29).

„Tada je Isus rekao: Ne plačite, jer nije umrla, nego spava. A oni su mu se podsmijevali jer su znali da je umrla. On ju je uzeo za ruku i povikao: Djevojko, ustani! I vratio joj se duh i odmah je ustala...“ (Luka 8:52-55).

Tijelo i duh ne mogu da postoje odvojeno, niti su sami po sebi svjesni elementi, već predstavljaju prirodu živog bića, fizičku i duhovnu.

Kada je Hrist umirao na krstu On je predao Svoj Duh, znači predao je Svoj život, na isti način kao i Stefan kada je umirao predajući svoj život, odnosno svoj duh.

„Isus je povikao iz sveg glasa: Oče, u tvoje ruke predajem svoj duh! kad je to rekao, izdahnuo je“ (Luka 23:46).

„Dok su ga kamenovali, Stefan je rekao: „Gospode Isuse, primi moj duh“ (Djela apostolska 7:59).

Čovjekov duh je najvažniji segment njegove ličnosti, on je njegov život, njegova priroda, ono što čovjek jeste.

„Dakle, kao što je tijelo bez duha mrtvo, tako je i vjera bez djela mrtva“ (Jakov 2:26).

„Jer ko od ljudi zna šta je u nekom čovjeku, osim duha čovječijeg koji je u njemu? Isto tako, niko ne zna šta je u Bogu, osim Duha Božjeg“ (1. Korinćanima 2:11).

Svaki čovjek se rađa sa duhom koji je razdvojen od Boga, sa životom i prirodom koji nijesu povezni sa Božjim životom i prirodom, i zato je grešan i smrtan. Spasenje je u tome da grešnik dobije novi duh, a to znači novi život i novu prirodu - Hristov Duh, odnosno Hristov život i Hristovu prirodu, koji će zamijeniti stari duh, odnosno stari život i staru prirodu od Adama.

Bog kao svemoćno biće ima sposobnost da ujedini Sebe sa drugim bićima, na način što sjedinjuje svoj Duh sa duhom drugih bića prebivajući svojim Duhom u duhu drugih bića. Na ovaj način živa bića su ujedinjena sa Bogom koji je izvor života.

***„Zar ne znate da ste vi Božji hram i da Božji Duh prebiva u vama“
(1. Korinćanima 3:16).***

***„Zar ne znate da je vaše tijelo hram Svetog Duha, koji je u vama,
koji imate od Boga, i da nijeste svoji“ (1. Korinćanima 6:19).***

Hrist je čovjek sa sposobnostima kao i svaki drugi čovjek, i samim tim On nema sposobnost da u duhu ujedini sebe sa drugim ljudima, ali Mu je Bog to omogućio. Bog je omogućio Hristu da i On može natprirodno svojim Duhom da prebiva u čovjekovom duhu.

Bog je 50 dana nakon vaskrsenja, na Nebu proslavio Hrista - dao je Hristu Svetog Duha u punini, bez ograničenja, da bi Hrist kroz Svetog Duha mogao biti sveprisutan kao i Bog, i na taj način prebivati u duhu onih koji Ga prihvate za Spasitelja i prenijeti im Svoj život.

„Oče, došao je čas. Proslavi svog Sina, da tvoj Sin proslavi tebe i da vlašću koju si mu dao nad svim ljudima da vječni život svima koje si mu dao“ (Jovan 17:1-2).

„Dakle, pošto ga je Bog Otac uzvisio i dao mu da sjedi njemu zdesna i dao mu obećani Sveti Duh, izlio je na nas taj Duh, kao što vidite i čujete“ (Djela apostolska 2:33).

„...Kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me ti poslao. I dao sam im slavu koju si ti dao meni, da budu jedno kao što smo mi jedno, ja u njima i ti u meni: da budu savršeni ujedno...“ (Jovan 17:21-23).

Hrist prije proslavljenja, odnosno prije nego što Mu je Bog dao Svetog Duha bez ograničenja, nije mogao biti sveprisutan i sjediniti se sa čovjekom u duhu.

„Ko bude vjerovao u mene, kao što je rečeno u Pismu, iz njegovog tijela poteći će rijeke žive vode. A rekao je to za Duh koji je trebalo da prime oni koji vjeruju u njega. Tada, naime, Duh još nije bio dat, jer Isus još nije bio proslavljen“ (Jovan 7:38-39).

Hrist se sada može u duhu sjediniti sa čovjekom i čovjek može dobiti novi duh, a to znači novi život i novu prirodu - Hristov Duh, odnosno Hristov život i Hristovu prirodu, i u tome se spasenje čovjeka.

„A ko se združi s Gospodom jedan je duh“ (1. Korinćanima 6:17).

„Ta tajna je Hrist u vama, nada slave“ (Kološanima 1:27).

„Neka Gospod Isus Hrist bude s tvojim duhom“ (2. Timoteju 4:22).

„Jer Božji hljeb je Onaj koji silazi s neba i daje život svijetu“ (Jovan 6:33).

**Vjera - čovjekov udio da primi
Hristov život (novorođenje)**

Čovjek se spašava vjerom u Sina Božjeg Isusa Hrista.

„Jer Bog je toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko vjeruje u njega ne pogine, nego da ima vječni život. Jer Bog nije poslao svog Sina u svijet da on osudi svijet, nego da se svijet spase kroz njega. Koji njega vjeruje ne sudi mu se, a koji ne vjeruje već je osuđen, jer nije vjerovao u ime jedinorođenog Sina Božjeg“ (Jovan 3:16:18).

Novorođenje ili primanje Hristovog života je dar Božji koji se prima vjerom u Hrista.

„Gospodo, šta moram raditi da bih se spasio? Oni su rekli: Vjeruj u Gospoda Isusa Hrista i bićeš spašen, i ti i tvoj dom“ (Djela apostolska 16:30-31).

Čovjek koji povjeruje u Hrista kao ličnog Spasitelja na dar dobija Hristov život - u trenutku se nanovo rađa natprirodnim čudom kroz sjedinjenje sa Hristom u duhu.

„A onima koji su ga primili dao je pravo da postanu djeca Božja, jer vjeruju u njegovo ime, koji nisu od krvi ni od tjelesne volje ni od čovječije volje, nego rođeni od Boga“ (Jovan 1:12-13).

„Svako ko vjeruje da je Isus zaista Hrist, rođen je od Boga, i svako ko voli onog koji je rodio, voli i onog koji je rođen od njega“ (1. Jovanova 5:1).

„Prvi čovjek, Adam, postao je živa duša, posljednji Adam Duh koji daje život“ (1. Korinćanima 15:45).

„Što je rođeno od tijela, tijelo je, a što je rođeno od Duha, duh je“ (Jovan 3:6).

Novorođenjem čovjek postaje Božje dijete, kao što je Hrist Božje dijete, povezujući se s Bogom.

„Zaista, svi ste vi Božji sinovi vjerom u Hrista Isusa“ (Galatima 3:26).

„A pošto ste sinovi, Bog je u vaša srca poslao Duh svog Sina koji viče: Aba, Oče!“ (Galatima 4:6).

„A ako Duh onoga koji je Isusa podigao iz mrtvih prebiva u vama, onaj koji je Hrista Isusa podigao iz mrtvih oživjeće i vaša smrtna tijela zbog njegovog Duha koji prebiva u vama“ (Rimljanima 8:11).

„Jer svi koje vodi Božji Duh sinovi su Božji. Jer nijeste primili duh ropstva da se opet bojite, nego ste primili Duh posinjenja, u kojem vičemo: Aba, Oče. Taj Duh svjedoči s našim duhom da smo Božja djeca. A ako smo djeca, onda smo i nasljednici - nasljednici Božji, a sunasljednici Hristovi, ako trpimo zajedno s njim da bismo zajedno s njim bili i proslavljeni“ (Rimljanima 8:14-17).

Kada se Hristov i čovjekov duh sjedine, čovjek u sebe prima Hristov život koji zamjenjuje stari (adamovski) život, novi čovjek zamjenjuje "starog čovjeka".

„Dakle, ako je neko u Hristu, on je novo stvorenje. Ono što je staro prošlo je, i evo, novo je nastalo“ (2. Korinćanima 5:17).

„...Mi koji smo umrli grijehu, kako ćemo i dalje živjeti u njemu? Ili ne znate da su svi koji su kršteni u Hrista Isusa, kršteni u njegovu smrt? Dakle, s njim smo sahranjeni svojim krštenjem u njegovu smrt, kako bismo, kao što je Hrist vaskrsnut iz mrtvih slavom Očevom, i mi isto tako hodili u novini života. Jer kad smo zasađeni s njime u obličju njegove smrti, bićemo tako i ustajanjem; znajući ovo, da je naš stari čovjek bio razapet zajedno s njim, kako bi se naše grešno tijelo onemogućilo, da više ni u kom slučaju ne robujemo grijehu, jer onaj ko je umro, oslobođen je grijeha. A ako smo umrli s Hristom, vjerujemo da ćemo i živjeti s njim. Jer znamo da Hrist, nakon što je ustao iz mrtvih, više ne umire; smrt više nema vlast nad njim. Jer smrću kojom je umro, umro je grijehu jedanput, a što živi, Bogu živi. Tako i vi, smatrajte sebe zaista mrtvima grijehu, a živima Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem (Rimljanima 6:2-11).

Čovjek novorođenjem posjeduje:

- život koji je u iskustvu povezan sa Bogom i besmrtn;
- život u kojem je u iskustvu anuliran i nadvladan stari život sa svim posljedicama, a to znači anulirana je i nadvladana tjelesna grešna ljudska priroda koja je onemogućavala čovjeka da se poveže sa Bogom i bude poslušan Bogu;
- život koji je u iskustvu poslušan Bogu u svim iskušenjima u kojima se čovjek može naći do smrti.

Čovjek sada ima novi život, odnosno novi duh i novu prirodu, a to je život, odnosno Duh ili priroda drugog Adama, Isusa Hrista. Čovjek novorođenjem više nije po prirodi tjelesan i rob grijeha.

„A vi nijeste u tijelu, nego u Duhu, ako Božji Duh zaista prebiva u vama. A ako neko nema Hristov Duh, on nije Njegov. A ako je Hrist u vama, tijelo je zaista mrtvo zbog grijeha, ali Duh je život zbog pravednosti“ (Rimljanima 8:9-10).

Novorođeni čovjek više nije, u iskustvu, tjelesan i rob grijeha, jer ima, u iskustvu, novi život - pravedan i duhovan život Isusa Hrista. Novorođeni čovjek u iskustvu više nije rob stavljanja svoje volje ispred Božje volje - u iskustvu je oslobođen ropstva grijehu.

„Niti dajte svoje udove grijehu da budu oružje nepravde, nego dajte sebe Bogu kao oni koji su oživjeli iz mrtvih“ (Rimljanima 6:13).

„Ali hvala Bogu što ste, premda ste bili robovi grijeha, od srca poslušni učenju koje vam je predato. Budući oslobođeni od grijeha, postali ste sluge pravednosti. Zbog slabosti vašeg tijela, govorim vam riječima koje ljudi mogu razumeti: kao što ste svoje udove dali da robuju nečistoti i bezakonju za bezakonje, tako sada dajte svoje udove da služe pravednosti za svetost. Jer kad ste bili robovi grijeha, bili ste slobodni od pravednosti. Kakav ste, dakle, plod tada

donosili? Takav da se sada toga stidite. Jer zaista, konačni ishod toga je smrt. Ali sada, kad ste oslobođeni od grijeha i postali ste Božje slugе, plod koji donosite jeste svetost, što vodi u vječni život. Jer plata grijeha je smrt, a Božji blagodatni dar je vječni život kroz Hrista Isusa, našeg Gospoda“ (Rimljanima 6:17-23).

Zakon grijeha i smrti koji je u iskustvu djelovao u čovjeku i koji je porobljavao čovjeka da bude prirodno grešan i smrtnan, u iskustvu je anuliran i nadvladan zakonom Hristovog života koji je čovjek primio novorođenjem, odnosno sjedinjenjem sa Hristom u duhu.

„...Ali u svojim udovima vidim drugi zakon koji ratuje protiv zakona mog uma i zarobljava me zakonom grijeha koji je u mojim udovima. Jadan sam ti ja čovjek! Ko će me izbaviti od tijela smrti ove? Neka je hvala Bogu kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda!... Stoga sada nikakva osuđenja nema za one koji su u Hristu Isusu, koji ne hode po tijelu, nego po Duhu. Jer zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio me je zakona grijeha i smrti“ (Rimljanima 7:23-24, 8:1-2).

Vjera - čovjekov udio da bi se živio Hristov život

Posjedovanje Hristovog života ne znači da čovjek više ne može da griješi, ili bude neposlušan Bogu, razdvoji se od Boga i time izgubi spasenje. Sotoni, palim anđelima i Adamu koji su slobodnom voljom izabrali grijeh, upravo se desilo da izgube život iako su stvoreni savršeni.

Da li će novorođeni čovjek živjeti i ponašati se u skladu sa novim životom koji ima u sebi, zavisi od njegove slobodne volje i povjerenja u Boga i Hrista sa kojima se povezao u duhu.

„Šta vidjesmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a zaista naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom“ (1. Jovanova 1:3).

„...Teži za pravednošću, odanošću Bogu, vjerom, ljubavlju, istrajnošću, blagošću. Bori se u dobroj borbi vjere, drži se vječnog života na koji si pozvan (1. Timoteju 6:11-12).

„...Jer sve što je rođeno od Boga pobjeđuje svijet. A ovo je pobjeda koja je pobijedila svijet: naša vjera. Ko pobjeđuje svijet, ako ne onaj koji vjeruje da je Isus Sin Božji“ (1. Jovanova 5:4-5).

Hrist je kao čovjek proživio i nadvladao najteža životna iskušenja i okolnosti, i koji, prema Božjoj volji, treba da bude čovjekov Gospod u svakodnevnom životu, ali Mu moramo vjerovati i prepustiti Mu da nas vodi. Vjera ili povjerenje u nekoga je dinamična stvar i mora da raste, a to se dešava kroz upoznavanje onoga kome treba da vjerujemo, kroz živo i blisko zajedništvo sa njim, kroz spoznaju njegovog karaktera...

„Dakle, kao što ste prihvatili Hrista Isusa, Gospoda, tako hodite u njemu. Budući ukorijenjeni i izgrađeni u njemu, i utvrđeni u vjeri kako ste bili poučeni, obilujte u vjeri i zahvaljujte Bogu“ (Kološanima 2:6-7).

„Jer naš prvosveštenik je neko ko ne samo što može da saosjeća s nama u našim slabostima, nego je i poput nas iskušan u svemu, ali nije zgriješio. Pristupimo, dakle, slobodno prestolu blagodati, kako bi stekli milosrđe u nalaženju blagodati kad nam zatreba pomoć“ (Jevrejima 4:15-16).

„Ali hvala Bogu što nam daje pobjedu kroz našeg Gospoda Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 15:57).

Božja volja je da novorođeni čovjek prepusti Hristu da vodi njegov život, jer je Hrist jedini čovjek koji je savršeno živio po Božjoj volji.

„Sa Hristom se razapeh. Ipak živim, a opet ne ja, nego Hrist živi u meni“ (Galatima 2:20).

„Kao što loza ne može sama od sebe da donese plod ako ne ostane na čokotu, isto tako ne možete ni vi ako ne ostanete u meni. Ja sam čokot, a vi ste loze. Ko bude u meni i ja u njemu, on donosi mnogo ploda, jer bez mene ne možete činiti ništa“ (Jovan 15:4-5).

Hrist je čovjekov Utješitelj.

„I ja ću zamoliti Oca i on će vam dati drugog utješitelja da bude s vama uvijek, Duha istine, koga svijet ne može primiti, jer ga ne vidi i ne poznaje. A vi ga poznajete, jer boravi sa vama i biće u vama. Neću vas ostaviti neutješene. Doći ću k vama“ (Jovan 14:16-18).

Božja i Hristova ljubav prema čovjeku koja je demonstrirana na krstu Golgote najsnažnije privlači čovjeka da prepusti svoj život Spasitelju.

„A Bog nam je pokazao svoju ljubav tako što je Hrist, dok smo još bili grešnici, umro za nas“ (Rimljanima 5:8).

„...Poznati ljubav Hristovu koja prevazilazi razum...“ (Efescima 3:19).

„A mi volimo njega, jer je on prvo volio nas“ (1. Jovanova 4:19).